

odbor veřejné správy, dozoru a kontroly
náměstí Hrdinů 1634/3
140 21 Praha 4

Č. j.: MV- 15196-86/ODK-2017

Praha 20. března 2019
Počet listů/stran: 8/16

ROZHODNUTÍ

Ministerstvo vnitra, odbor veřejné správy, dozoru a kontroly (dále též jako „odvolací orgán“), rozhodlo v souladu s ustanoveními § 16 a § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), ve spojení s ustanovením § 178 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), o odvolání Davida Helcla, [REDACTED] (dále jako „žadatel“ nebo „odvolatel“), proti rozhodnutí (dále také „povinný subjekt“) Ústeckého kraje, Krajského úřadu Ústeckého kraje, č.j. KUUK/15485/2019, JID: 25913/2019/KUUK ze dne 13. února 2019, o odmítnutí žádosti o poskytnutí informací, podaném odvolatelem dne 17. února 2019,

t a k t o :

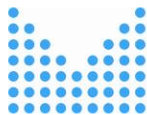
Rozhodnutí Ústeckého kraje, Krajského úřadu Ústeckého kraje, ze dne 13. února 2019, č. j. KUUK/15485/2019, JID: 25913/2019/KUUK, o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace, s e podle § 90 odst. 1 písm. b/ správního řádu ruší a věc se vrací povinnému subjektu k novému projednání.

Účastník řízení:

David Helcl, [REDACTED]

Dotčená osoba:

JUDr. Stanislav Körner

Odůvodnění:

I.

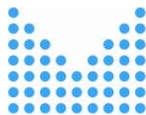
Ministerstvu vnitra (dále též jako „nadřízený správní orgán“ nebo „odvolací orgán“) bylo dne 6. března 2019 v souladu s § 16 InfZ postoupeno odvolání výše uvedeného žadatele proti rozhodnutí povinného subjektu ze dne 13. února 2019, č. j.: KUUK/15485/2019, JID 25913/2019/KUUK, o odmítnutí žádosti o poskytnutí informací (dále též jako „napadené rozhodnutí“), a to včetně spisového materiálu (k postoupení došlo přípisem povinného subjektu ze dne 4. března 2019).

Z předloženého správního spisu vyplynuly následující skutečnosti rozhodné pro posouzení napadeného rozhodnutí:

Dne 21. prosince 2016 obdržel Krajský úřad Ústeckého kraje žádost Davida Helcla o poskytnutí informace o *celkové výši ročního příjmu (vč. odměn) zaměstnance státní správy JUDr. Stanislava Körnera za rok 2016*. Tyto informace požadoval poskytnout v elektronické podobě na doručovací adresu

Povinný subjekt nejprve vyzval žadatele o *potvrzení, zda skutečně e-mailovou zprávu s výše uvedeným obsahem podal*. Tento požadavek pak zdůvodnil tím, že se již setkal při elektronické komunikaci s krádeží identity. Povinný subjekt dále vyzval JUDr. Körnera jakožto dotčenou osobu, aby se vyjádřil k obdržené žádosti, resp. sdělil, zda s poskytnutím informace o výši svého ročního příjmu za rok 2016 souhlasí. Ve svém vyjádření ze dne 29. prosince 2016 JUDr. Körner sdělil, že *s poskytnutím informací tohoto typu rozhodně nesouhlasí*. Dále podotkl k osobě žadatele, že *si myslí, že žadatele naštvál tím, neboť nevyhověl jeho požadavku, takže se může jednat o specifickou formu pomsty nebo pokus o získání prostředku k nátlaku na jeho osobu*.

Povinný subjekt rozhodnutím č.j. 545/LP/2016, JID 2707/2017/KUUK, ze dne 4. ledna 2017 odmítl žádost s odkazem na § 8a InfZ a § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jako „zákon o ochraně osobních údajů“), protože upřednostnil ochranu osobních údajů a popřel správnost a zákonnost rozsudku Nejvyššího správního soudu České republiky č.j. 8 As 55/2012-62 ze dne 22. října 2014.

S postupem povinného subjektu žadatel nesouhlasil a dne 12. ledna 2017 podal proti výše uvedenému rozhodnutí odvolání, v němž předně namítal, že se *povinný subjekt nedostatečně vypořádal s důvody odmítnutí žádosti a nerespektoval rozhodnutí Nejvyššího správního soudu*. Kromě jiného vytýkal povinnému subjektu, že rozhodnutí nebylo zasláno na uvedenou e-mailovou adresu, ale v listinné podobě prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Taktéž se ohradil proti tomu, aby nezdůvodnění žádosti o informace bylo povinným subjektem považováno za jeden z důvodů pro její odmítnutí, přičemž povinný subjekt žadatele v tomto směru nevyzval k upřesnění žádosti. V této souvislosti následně žadatel poznamenal, že *sdělení výše platu, odměn a mimořádných odměn státního zaměstnance je ve veřejném zájmu, jelikož se jedná o nástroj občanské kontroly*. Odvolatel se dále odkazoval na příslušnou judikaturu, zejména pak rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 55/2012-62, jenž povinný subjekt odmítl respektovat.

Citované námítky odvolatele shledalo Ministerstvo vnitra oprávněnými, a proto rozhodnutím č.j. MV-15196-6/ODK-2017 ze dne 14. února 2017 napadené rozhodnutí zrušilo a věc vrátilo povinnému subjektu k novému projednání.

Přestože odvolací orgán apeloval na povinný subjekt, aby při novém řešení žádosti o informace zohlednil rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu a řídil se jeho právním názorem, i rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje JID: 42548/2017/KUUK ze dne 9. března 2017 se opíralo o stejné důvody jako to předešlé.

Žadatel tak podal i proti tomuto rozhodnutí odvolání, v němž předně povinnému subjektu vytýkal, že se *nedostatečně vypořádal s důvody odmítnutí žádosti a nerespektoval rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ani nadřízeného správního orgánu*. Konečně poznamenal, že *jediné, co bylo v rozhodnutí ze dne 9. března 2017 upraveno, bylo jednacím číslem, aby bylo formálně naplněno vydání nového rozhodnutí. Dále potom byl odstraněn odstavec, který vytýkal žadateli, že neuvedl důvody své žádosti*.

Odvolací orgán byl proto v rozhodnutí č.j. MV-15196-15/ODK-2017 ze dne 2. května 2017 nucen opakovaně zdůraznit, že podle § 90 odst. 1 písm. b/ správního řádu je prvoinstanční správní orgán vázán názorem svého nadřízeného orgánu vysloveným v odůvodnění rozhodnutí, a znovu přistoupit ke zrušení napadeného rozhodnutí.

Ani v pořadí třetí rozhodnutí povinného subjektu ze dne 22. května 2017 se od předešlých v zásadě nelišilo. Pouze v jeho závěru povinný subjekt nově upozornil, že *Ústavní soud řeší ústavní stížnost podanou ve věci poskytování informací o platech*. Na základě odvolání ze dne 14. června 2017 bylo i toto rozhodnutí Ministerstvem

vnitru zrušeno (viz jeho rozhodnutí č.j. MV-15196-31/ODK-2017 ze dne 13. července 2017).

Rovněž rozhodnutí povinného subjektu ze dne 28. července 2017 bylo zamítavé, když povinný subjekt svůj názor a argumentaci dle pokynů odvolacího orgánu nezměnil. Ministerstvo vnitra je proto rozhodnutím č. j. MV-15196-38/ODK-2017 ze dne 25. září 2017 zrušilo a vrátilo věc povinnému subjektu k novému projednání.

Rozhodnutí povinného subjektu JID 170559/2017/KUUK ze dne 24. října 2017 bylo založeno taktéž na kritice právních závěrů Nejvyššího správního soudu obsažených v jeho rozsudku sp. zn. 8 As 55/2012. Povinný subjekt v rozhodnutí dále akcentoval skutečnost, že otázku poskytování osobních údajů o platech a odměnách zaměstnanců veřejné správy řeší v konkrétním případě Ústavní soud *a protože soud dosud nerozhodl, nadále trvá na neposkytnutí požadované informace*. Ministerstvo vnitra přezkoumalo na základě odvolání i toto rozhodnutí a dospělo k závěru, že test proporcionality provedený povinným subjektem a tedy i odůvodnění předmětného rozhodnutí ve světle *platového nálezu* neobstojí a musí proto být doplněno v intencích právních závěrů Ústavního soudu, přestože povinný subjekt z objektivních důvodů nemohl v okamžiku rozhodování reflektovat na změnu judikatury (viz rozhodnutí č.j. MV-15196-47/ODK-2017 ze dne 11. prosince 2017).

Povinný subjekt se tak při novém projednání žádosti zaměřil především na hodnocení naplnění všech podmínek tzv. platového testu, jak je naznačil Ústavní soud ve svém nálezu sp. zn. IV. ÚS 1378/16 (dále jako „*platový nálezy*“) ze dne 17. října 2017. Soustředil se přitom na posouzení existence jedné z podmínek, a sice zda *žadatel o informaci plní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídačského psa“*. Učinil tak na základě skutečností obsažených ve spisu, dále zjišťoval, zda takové informace nejsou dostupné na internetu, zejména pak webové stránce žadatele www.svevole.cz. Povinný subjekt nejdříve konstatoval, že *z obsahu žádosti o poskytnutí informace nezjistil žádné informace, že by žadatel plnil úkoly či poslání dozoru veřejnosti v oblasti související s odměňováním zaměstnanců povinného subjektu*. Dále povinný subjekt hodnotil internetové stránky www.svevole.cz a dospěl k názoru, že *jejich obsah nemá znaky věcně vedené kritiky*. Povinný subjekt totiž zastává názor, že *věcná kritika představuje činnost spočívající v analyzování, rozlišení a hodnocení dané věci ve svém komplexu. /Znakem věcné kritiky jako takové je její odůvodnění (věcnost a konkrétnost) a přiměřenost co do obsahu a formy. Hodnotící úsudek kritiky musí být závěrem, který lze na základě uvedených skutečností logicky dovodit./* Povinný subjekt především postrádá věcnou kritiku činnosti subjektu údajů, když *z obsahu stránek si nelze učinit ani základní představu o podstatě kritizované věci; obsahuje pouze nezdůvodněnou kritiku činnosti JUDr. Körnera*. Ani postup povinného subjektu při vyřizování žádosti o poskytnutí informace o platu JUDr. Körnera není hodnocen, dle názoru dotčeného

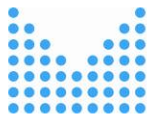
kraje, dostatečně věcně. Po provedené úvaze povinný subjekt uzavřel, že *žadatel neplní úkoly či poslání dozoru veřejnosti (rolí „společenského hlídacího psa“)*. Jelikož *dle platového nálezu musí být požadované informace poskytnuty jen tehdy, když jsou splněny všechny podmínky*, rozhodl povinný subjekt o odmítnutí žádosti, aniž by se zabýval zbývajícími kritérii tzv. *platového testu*.

Žadatel se s rozhodnutím povinného subjektu č.j. 545/LP/2016, JID: 1732/2018/KUUK ze dne 4. ledna 2018 nespokojil a podal proti němu dne 23. ledna 2018 odvolání. V něm předně kritizoval dosavadní postup povinného subjektu při vyřizování jeho žádosti (nerespektování závazného právního názoru nadřízeného orgánu, nemístnou kritiku rozhodnutí soudů). Dále odvolatel nesouhlasil se subjektivním hodnocením obsahu svých webových stránek. Rozporoval taktéž hodnocení kritiky práce JUDr. Körnera jakožto nezdůvodněné. V závěru odvolání žadatel své námitky shrnul a vytkl povinnému subjektu, že *naprosto nedostatečně a zcela účelově vyhodnotil, že žadatel neplní roli „společenského hlídacího psa“*.

Po provedeném přezkumu odvolací orgán shledal zdůvodnění odmítnutí požadované informace jako nedostatečné, neboť se soustředilo pouze na kvalitu kritiky zveřejněné žadatelem. Tu povinný subjekt odmítl jako nevěcnou a nezdůvodněnou a dovedl, že panu Helclovi proto nemůže být přiznáno postavení *„společenského hlídacího psa“*. Zcela pominul, *zda žadatel o informaci tak činí s cílem informovat veřejnost jako „veřejný hlídací pes a zda je v daném případě z hlediska umožnění veřejné diskuse zpřístupnění informace relevantní*. Ministerstvo vnitra proto rozhodnutím č. j. MV-15196-53/ODK-2017 ze dne 28. února 2018 napadené rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje coby nezákonné (nepřezkoumatelné) zrušilo a věc vrátilo zpět povinnému subjektu k novému projednání, jak stanoví § 90 odst. 1 písm. b/ správního řádu.

Při novém projednání žádosti se měl povinný subjekt v souladu s pokyny odvolacího orgánu kromě opakovaného posouzení otázky, *zda žadatel o informaci plní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídacího psa“*, zaměřit taktéž na hodnocení splnění dalších navazujících podmínek *platového testu*; tedy jestli je účelem vyžádání informace přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu a zda se informace samotná týká veřejného zájmu. Povinný subjekt přesto setrval na svém přístupu k hodnocení kritiky prezentované žadatelem na jeho webových stránkách (*Podle názoru povinného z nálezu Ústavního soudu plyne, že předpokladem naplnění role hlídacího psa je, že poskytuje přesné informace. Nelze si představit, že roli společenského hlídacího psa by bylo možno naplňovat šířením neobjektivních informací, tj. nevěcnou kritikou.*). Rozhodnutím JID: 58293/2018/KUUK ze dne 5. dubna 2018 proto opětovně žádost odmítl.

Toto rozhodnutí napadl žadatel odvoláním ze dne 20. dubna 2018, v němž namítal, že *se povinný subjekt vypořádal s otázkou, zda žadatel plní „rolí*

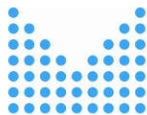
společenského hlídacího psa“ nedostatečně, přestože odvolací orgán mu poskytl jasné vodítko, jak ve věci rozhodnout. Odvolatel též kritizoval povinný subjekt za to, že splnění dalších podmínek platového testu opět neproověřil. Žadatel rozporoval i argumentaci povinného subjektu o nemožnosti dosáhnout prostřednictvím webových stránek www.svevole.cz informované veřejné diskuse, když upozornil, že *na tomto webu jsou zveřejněna mimo jiné i kompletní rozhodnutí, a proto je zde dán prostor pro svobodný úsudek každého jednotlivého čtenáře z řad veřejnosti.* Konečně odvolatel povinnému subjektu vytkl, že *nerespektoval závazný právní názor nadřízeného orgánu a popírá tak podstatu odvolacího institutu a tím i základní zásady činnosti správních orgánů.* Ministerstvo vnitra odvolání vyhovělo a napadené rozhodnutí zrušilo (viz rozhodnutí č.j. MV-1596-60/ODK-2017 ze dne 31. května 2018).

Další odmítavé rozhodnutí povinného subjektu ze dne 28. června 2018 bylo vystavěno na zcela identických argumentech, přestože jejich relevantnost odvolací orgán už několikrát vyvrátil. Na základě odvolání ze dne 18. července 2018 Ministerstvo vnitra toto rozhodnutí zrušilo a opětovně vyzvalo povinný subjekt k respektování závazné právního názoru odvolacího orgánu (srov. rozhodnutí č.j. MV-15196-67/ODK-2018 ze dne 17. srpna 2018).

Rozhodnutím ze dne 25. září 2018 povinný subjekt potvrdil odmítavý postoj k právní argumentaci nadřízeného orgánu a namísto jeho akceptace opětovně trvá na svých názorech. Ministerstvo vnitra proto vyhovělo odvolání ze dne 16. října 2018 a rozhodnutím č. j. MV-15196-73/ODK-2017 ze dne 15. listopadu 2018 napadené rozhodnutí zrušilo.

Následující zamítavé rozhodnutí ze dne 17. prosince 2018 zdůvodnil povinný subjekt *absencí právním řádem předpokládaného účelu pro získání konkrétní informace a neprokázání relevantního postavení žadatele, které by v jeho případě zakládalo právo na zisk informace v protikladu k právu dotčené osoby na ochranu jejích osobních údajů.* Na základě odvolání provedlo Ministerstvo vnitra přezkum tohoto rozhodnutí a dospělo k závěru, že je nezákonné a je proto nutné je zrušit a věc povinnému subjektu vrátit k novému projednání.

I nejnovější projednání žádosti však bylo dne 13. února 2019 zakončeno rozhodnutím, jímž byla žádost o informaci zamítnuta. Proti rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje č.j. KUUK/15485/2019 znovu brojí žadatel a v odvolání ze dne 15. února 2019 (odeslanému na adresu elektronické podatelny povinného subjektu dne 17. února 2019) vytýká povinnému subjektu opětovně především nerespektování závazného názoru nadřízeného orgánu. Kritizuje napadené rozhodnutí též pro *notnou dávku demagogie, účelovosti, zaujatosti a nepřislušných subjektivních pocitů ve formě zcestných domněnek.* K argumentaci použité povinným subjektem v odůvodnění rozhodnutí, pokud jde o *fiktivnost* jím provozovaných

webových stránek, oponuje, že zřízení webových stránek bylo logickým vyústěním způsobu vyřizování jeho žádosti o informace, což nijak nepopírá to, že by byly zřízeny i v případě poskytnutí požadované informace. Odvolatel dále podotýká, že povinný subjekt svou demagogickou konstrukcí dochází k závěru, že je žadatel zhrzený a mstí se dotčené osobě a dokonce i řediteli Krajského úřadu Ústeckého kraje.

K postoupení předmětného odvolání a související spisové dokumentace došlo přípisem Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 4. března 2019, v němž se však k námitkám odvolatele konkrétně nevyjádřil, nýbrž se plně odkázal na obsah odůvodnění uvedeného v jeho rozhodnutí.

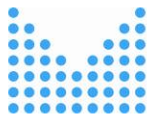
II.

Ministerstvo vnitra předně dovodilo svou věcnou příslušnost k rozhodnutí o podaném odvolání ze dne 17. února 2019, a to s přihlédnutím k předmětu žádosti, resp. k povaze požadovaných informací, jimiž byly informace týkající se výše platu a odměn zaměstnance Ústeckého kraje zařazeného do jeho úřadu. Pracovněprávní vztahy jsou nepochybnou součástí samostatné působnosti územního samosprávného celku, a proto i žádost o poskytnutí informací týkajících se těchto vztahů byla povinným subjektem vyřizována v jeho samostatné působnosti (srov. § 20 odst. 6 InfZ a *contr.*). S ohledem na § 20 odst. 6 InfZ lze konstatovat, že i žádost o poskytnutí informací vyřizoval povinný subjekt ve své samostatné působnosti, a tudíž i rozhodování o odmítnutí žádosti bylo rozhodováním v samostatné působnosti Ústeckého kraje. V této souvislosti je třeba s ohledem na ustanovení § 178 odst. 1 správního řádu a § 94 odst. 1 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích, ve znění pozdějších předpisů, konstatovat, že v oblasti samostatné působnosti je obecně (tj. s výjimkou specifických případů) nadřízeným orgánem kraje Ministerstvo vnitra.

Ministerstvo vnitra dále konstatuje, že odvolání bylo podáno včas a obsahuje veškeré zákonem předepsané náležitosti.

Odvolací orgán vyrozuměl dne 8. března 2019 odvolatele i dotčenou osobu o jejich procesních právech (viz dopisy č.j. MV-15196-83/ODK-2017 a č.j. MV-15196-85/ODK-2017). Této možnosti však ve stanovené lhůtě (do 19. března 2019) nevyužili.

III.

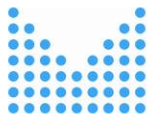

Ministerstvo vnitra přezkoumalo zákonnost napadeného rozhodnutí, jakož i postup povinného subjektu předcházející jeho vydání (včetně skutečností uváděných odvolatelem) a dospělo k závěru, že toto rozhodnutí je nutné zrušit.

Ze závěrů povinného subjektu prezentovaných v aktuálním rozhodnutí je zjevné, že **povinný subjekt nepřehodnotil svůj pohled na hodnocení působení žadatele v roli potencionálního „společenského hlídacího psa“ ani řádně neproověřil, zda je účelem vyžádání informace přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu a zda se informace samotná týká veřejného zájmu. Povinný subjekt tak nerespektoval právní názor odvolacího orgánu**, přestože o jeho právní závaznosti při novém projednání věci nemůže být s ohledem na § 90 odst. 1 písm. b/ správního řádu nejmenších pochyb.

Povinný subjekt stále trvá na tom, že žadatel není v postavení „společenského hlídacího psa“, neboť jím provozovaná webová stránka (www.svevole.cz) *neobsahuje žádnou věcnou kritiku činnosti subjektu údajů. Z obsahu stránek si nelze učinit ani základní představu o podstatě kritizované věci, obsahuje pouze a výhradně nezdůvodněnou kritiku činnosti JUDr. Kömera.* Dle povinného subjektu je *stěžejní zjištění samotná motivace žadatele, která, dle jeho názoru, vychází z posouzení a rozhodnutí o jeho odvolání ve správním řízení. Právě po tomto rozhodnutí žadatele, dle jeho vyjádření pojal pochybnost, zda za takovou práci nepobírá příliš vysoké částky. Ústředním motem kritiky je pak obvinění, že povinný subjekt se dopustil svévole ve smyslu bezohledného uplatňování vlastní vůle. Taková kritika je podle názoru povinného subjektu nevěcná.* Povinný subjekt proto hodnotí předmětnou webovou stránku jako *nástroj msty žadatele ve vztahu k JUDr. Stanislavu Körnerovi a Ing. Milanovi Zemaníkovi, než jako prostor k diskusi o věcech veřejného zájmu.* Na základě toho pak povinný subjekt dospívá k závěru, že *žadatel žádostí o získání informací veřejný zájem nesleduje a tato nemá přispět k diskusi ve věci veřejného zájmu. Samotným účelem žádosti, což proklamuje samotný žadatel je snaha získat jakýkoli materiál, kterým by bylo možné popudit širší veřejnost proti vedoucímu pracovníkovi Ústeckého kraje, který zamítl odvolání žadatele a následně ustál i jeho ničím nepodloženou námitku podjatosti.*

Pokud můžeme shrnout argumentační východiska povinného subjektu, pak je to v první řadě odmítnutí kritiky nespokojeného účastníka správního řízení jako nevěcné. Pakliže žadatel o informace na svých webových stránkách prezentuje jen nezdůvodněnou kritiku a neobsahuje jiné informace, nemůže mu být, dle názoru povinného subjektu, přiznáno postavení „společenského hlídacího psa“. Vzhledem k tomu, že již několikrát odvolací orgán vysvětlil, proč takový přístup odporuje právním závěrům Ústavního soudu, nepovažuje za nezbytné opětovně se touto záležitostí podrobně zabývat. Taktéž již poněkolkráté upozorňuje, že k otázce, jak pohlížet na požadavek žadatele o informaci o platových poměrech úředníka, s jehož prací není spokojen, se již vyjádřil Nejvyšší správní soud. Konkrétně v rozsudku sp.

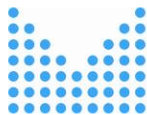

zn. 9 As 399/2017, připustil, že taková žádost o informace je legitimní; resp. za *takové skutkové situace nelze bez dalšího označit žádost za šikanózní či nátlakovou.*

Druhým argumentačním východiskem povinného subjektu je přitom právě odsudek webové stránky žadatele jako nástroje msty ve vztahu k JUDr. Stanislavu Körnerovi a Ing. Milanovi Zemaníkovi. Povinný subjekt dále konstatuje, že *samotným účelem žádosti, což proklamuje samotný žadatel, je snaha získat jakýkoli materiál, kterým by bylo možné popudit širší veřejnost proti vedoucímu pracovníkovi Ústeckého kraje.* Povinný subjekt tak uzavírá, že *žadatel nesleduje veřejný zájem a získání informací nemá přispět k diskusi ve věci veřejného zájmu.* Z citovaných vyjádření povinného subjektu tak lze zřejmě vyzorovat snahu poukázat v řešeném případě na znaky zneužití práva na informace.

Povinný subjekt taktéž stále trvá na tom, že lze na řešenou situaci *naprosto přesně aplikovat modelovou situaci předvídanou v Metodickém doporučení k poskytování informací o platech a odměnách podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, č.j. MV-138779-7/ODK-2017,* přestože odvolací orgán ve svém předchozím rozhodnutí přijatelnost této argumentace vyvrátil. V případě popisovaném ve zmiňovaném doporučení se totiž vychází z toho, že žadatel – neúspěšný účastník stavebního řízení domáhající se mimo jiné informace o platu vedoucího stavebního odboru a všech jeho zaměstnanců – není v postavení společenského hlídačského psa. Z tohoto důvodu se mu informace o platových poměrech dotčených osob neposkytne, přestože, citují: *„případná diskuse na téma vazby odměňování a úspěšnosti ve správních řízeních může být relevantní.“* Řešená situace je ovšem zcela odlišná, neboť zpřístupnění informací závisí právě na posouzení, zda je pan Helcl v postavení společenského hlídačského psa, protože provozuje webové stránky, na nichž zveřejňuje kritiku činnosti povinného subjektu a vybízí k diskusi i o tom, zda nedochází k nevhodnému vynakládání veřejných prostředků na odměňování zaměstnanců veřejné správy. Vzhledem k těmto objektivním skutečnostem nelze bez dalšího „mechanicky“ aplikovat modelový případ, jehož skutková podstata se blíží. Tedy jde rovněž o žádost nespokojeného účastníka správního řízení o informace o platových poměrech osob, které měli nesprávně v daném řízení postupovat, příp. i nepříznivě zasáhnout do právních zájmů žadatele.

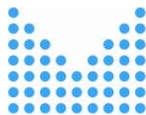
Příklad uvedený v metodickém doporučení nemůže být ani chápán jako návod neposkytovat informace o platových poměrech pracovníků veřejné správy, s jejichž prací byl žadatel o informaci nespokojený. Ani z něj nelze dovozovat, že pokud jsou poptávány informace o platových podmínkách jednotlivých konkrétních zaměstnanců, jejím skutečným účelem nemůže být veřejná diskuse o odměňování ve veřejné sféře. V dané souvislosti odvolací orgán znovu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 399/2017, v němž připustil, že taková žádost o informace je legitimní. Povinný subjekt přesto trvá na tom, že v dané situaci

žádost o informace nesleduje aprobovaný účel, nýbrž jde o zneužití práva na informace.

Skutečná motivace žadatele se projevila, dle přesvědčení povinného subjektu, především tím, že čistě účelově a pro získání zástupného prostředku pro získání požadované informace založil „fiktivní“ webové stránky, jejichž skutečným účelem je pouze odůvodnit snahu o získání osobních údajů dotčených osob. Fiktivnost předmětných webových stránek především dokládá, že byly vytvořeny až 23. 5. 2017, tedy naprosto účelově až téměř půl roku po datu podání žádosti o informace. Cílem stránek jsou pouze dotčené osoby, platové podmínky jiných zaměstnanců žadatele zcela evidentně nezajímají a veřejnou diskusi o jejich odměňování nemá zájem vést. Jinak řečeno, povinný subjekt „odhaluje“, že žadatel nechce získat údaje o dotčených osobách, aby mohl vést veřejnou diskusi o odměňování, nýbrž aby se mstil JUDr. Kornerovi a Ing. Zemaníkovi. Tuto motivaci mají, dle názoru povinného subjektu, zřejmě dokládat, jak žádost a následně (účelově) vytvořené webové stránky k dokumentování mimo jiné i postupu Krajského úřadu Ústeckého kraje při vyřizování předmětné žádosti o informace. Tato konstrukce však odvolací orgán nepřesvědčila, protože povinný subjekt v zásadě jako jediný důkaz šikanózní a nátlakové motivace žadatele předkládá skutečnost, že povinný subjekt nevyhověl žadatelovu odvolání (*Stěžejní je zjištění samotné motivace žadatele, která vychází z posouzení a rozhodnutí o jeho odvolání ve správním řízení.*). Dle názoru odvolacího orgánu je však taková konstrukce spíše než na objektivních skutečnostech založena na nijak zdůvodněném předpokladu, že nespokojený účastník správního řízení může sledovat žádostí o informace o platových poměrech příslušné úřední osoby toliko její šikanu. Pakliže by měly být jakýmsi nástrojem nátlaku a šikany i webové stránky, pak by muselo platit, že žadatel cíleně „vyprovokoval“ spor o informace, aby mohl celou kauzu a počínání povinného subjektu veřejně komentovat a tím poškozovat zájmy dotčené osoby, příp. i ředitele Krajského úřadu Ústeckého kraje (jehož se však žádost přímo netýkala). Žadatel by ovšem musel současně předvídat, že jeho žádost bude neúspěšná. Pokud by tomu tak bylo, mohl zřídit webovou stránku již v okamžiku podání žádosti či jinak upozornit veřejnost na svůj „problém“ s úřední činností dotčené osoby a zpochybňovat adekvátnost jejích platových poměrů. Nicméně odvolací orgán si nepřestává klást otázku, z čeho povinný subjekt usoudil, že „zhrzený“ žadatel se dopouští šikany a nátlaku na dotčenou osobu, když veřejně kritizuje její činnost (potažmo i celého Krajského úřadu Ústeckého kraje) a chce znát informace o jejím platu. Jak již bylo několikrát zdůrazněno, kritiku činnosti zaměstnanců veřejné správy a žádosti týkající se výkonu jejich pracovní činnosti, včetně odměňování, nelze *a priori* odsoudit jako závadné, resp. odporující smyslu zákona.

Odvolací orgán se v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí zabýval i problematikou zneužití práva na informace jako faktického důvodu pro odmítnutí žádosti. Právo na informace, tak jako každé jiné právo, musí být vykonáváno právem

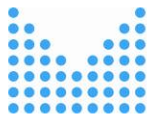

dovoleným způsobem a v souladu s účelem, ke kterému toto právo směřuje. Právo na informace není a ani ze své podstaty nemůže být neomezené. Dle čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod ho lze omezit, je-li to v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti.

Dále je třeba konstatovat, že zákon o svobodném přístupu k informacím zneužití práva na informace jako specifický důvod pro odmítnutí žádosti neupravuje. Zneužití určitého práva, práva na informace nevyjímaje, však nemá povahu uplatnění daného práva, a na žadatele, který se formálně „dovolává“ práva na informace, proto lze pohlížet jako na osobu, která dané právo v konkrétním okamžiku nevykonává. Z tohoto hlediska však **může být zneužití práva na informace chápáno jako specifický důvod pro odmítnutí žádosti o informace, což potvrzuje i judikatura** – viz rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j. 6 As 68/2014-21 a č.j. 8 As 55/2012-62 (3155/2015 Sb.NSS).

Samotný pojem *zneužití (subjektivního) práva* není právním řádem definován. Jeho vymezení se věnuje judikatura soudů. Ze správní judikatury lze zmínit především rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 Afs 107/2004-48 (869/2006 Sb.NSS), který zneužití práva vymezuje takto, citují: „*Zneužitím práva je situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené. O chování toliko zdánlivě dovolené jde z tohoto důvodu, že objektivní právo nezná chování zároveň dovolené a zároveň nedovolené; vzhledem k tomu, že ze zásady lex specialis derogat legi generali vyplývá, že zákaz zneužití práva je silnější, než dovolení dané právem, není takové chování výkonem práva, ale protiprávním jednáním /viz Knapp, V. Teorie práva, Praha: C.H. Beck, 1995, s. 184-185). Výkonu práva, který je vlastně jeho zneužitím, proto soud neposkytuje ochranu.“*

Vyhodnocení určité žádosti jako zneužití práva (resp. žadatele jako osoby zneužívající subjektivní veřejné právo na informace) je relativně obtížné posoudit. Judikatura v těchto případech zdůrazňuje, že každou žádost je nutno hodnotit individuálně, takže nelze o určitém žadateli *a priori* říci, že jakákoli jím podávaná žádost má charakter zneužití práva na informace. V souvislosti s odmítnutím žádosti o informace z důvodu zneužití práva se správní soudy zabývaly i otázkou, do jaké míry může být jako znak zneužití práva na informace uvažováno o úmyslu žadatele, tedy o účelu získání informace. Soudy totiž obecně odmítají posuzování důvodu podání žádosti ze strany povinných subjektů, jen výjimečně připouštějí jeho zohlednění právě v případě uvažovaného zneužití práva na informace. **Cíl (důvod) podání žádosti tedy sám o sobě může indikovat zneužití práva na informace**, resp. snahu získat informaci k cíli, který se přičí zákonu. Problémem však zpravidla bude, jak takový úmysl prokázat. Obvykle bude nutné usuzovat z kontextu žádosti a chování žadatele v jiných případech. **Pouhá domněnka, že danou informaci by žadatel mohl užít protiprávně, důvodem pro odmítnutí žádosti jako zneužití**

práva rozhodně nepostačí. Ve vztahu k úmyslu žadatele k získání informací tak komentářová literatura uzavírá (srov. *Furek, A., Rothanzl, L. Jirovec, T.* Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha : C.H.Beck, 2016 str. 772-773), že tento sice lze zohlednit, bude však problematické jej žadateli nadevší pochybnost prokázat. **Povinný subjekt tak bude muset vypracovat obsáhlou právní a především i skutkovou argumentaci. Pokud se však nepodaří zcela nepochybně dovodit, že žadatel svého práva skutečně zneužívá, je na místě postupovat ve prospěch žadatele a právo na informace mu neupírat.** V této souvislosti lze odkázat i na některé pasáže odůvodnění rozsudků Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 22/2010-91, č.j. 1 As 54/2010-29 a č.j. 7 As 119/2011-33.

Povinný subjekt však v řešeném případě vůbec nespecifikoval, v čem spatřuje snahu žadatele poškodit dotčené zaměstnance. Neuvedl ani žádné relevantní skutečnosti, z nichž by bylo možné usuzovat na vadný výkon práva. Povinný subjekt sice odkazuje na proklamaci žadatele, že usiluje o získání materiálu, kterým by bylo možné popudit veřejnost proti dotčenému pracovníkovi Ústeckého kraje. Ovšem nijak své tvrzení o tom že takové prohlášení žadatel učinil, nepředkládá, resp. domnělou citaci žadatelova výroku nedokládá. Lze se jen ptát, zda za takovou proklamaci považoval vyjádření v úvodu internetové stránky www.svevole.cz, citují: „*K vytvoření těchto stránek mě vedla arogance úředníků Krajského úřadu Ústeckého kraje, jmenovitě JUDr. Stanislava Körnera a Ing. Milana Zemaníka. Jejich jednání se nedá dále přehlížet a je nutné proti němu veřejně bojovat.*“ Žadatel sice „vzývá“ k veřejnému boji, ovšem nikoliv přímo proti dotčeným pracovníkům, nýbrž proti jejich jednání, se kterým není spokojen. Rovněž v odvolání ze dne 23. ledna 2018 žadatel zdůrazňuje, že zveřejněním informací na svých webových stránkách *pomáhá občanům k lepší orientaci při komunikaci s úřady státní moci, jelikož úřady často, buď cíleně, nebo z neznalosti, uvádí občany v omyl a vytváří tak obstrukce v projednávané věci.* Konečně ve svém vyjádření k podkladům pro rozhodnutí o odvolání ze dne 29. listopadu 2017 žadatel uvedl, že *svou aktivitou se snaží docílit toho, aby státní instituce jednaly v souladu se zákonem, aby se občan nebál obrátit na úřad s žádostí o informace, aby dostal informace takové, které požadoval. Upozorňuje na chybné úřední postupy, atd. To vše s cílem, aby se stav zlepšil a k podobným pochybením nadále nedocházelo. Oslovuje veřejnost, aby nebyla v postavení občana „hluchá a slepá“ a aktivně se podílela na věcech veřejných.* Citovaná vyjádření, dle názoru odvolacího orgánu, nikterak nepotvrzují správnost závěru povinného subjektu, že pravým záměrem žadatele není získání informace, nýbrž poškození povinného subjektu, resp. jeho zaměstnanců. Pouhý fakt, že žádost podala osoba, jejímuž návrhu (odvolání) daný úřad nevyhověl, sám o sobě na zneužití práva neukazuje. Bylo by však možno o zneužití práva uvažovat, pokud by takový žadatel zahltil úřad informačními žádostmi „nesmyslného“ či nesouvisejícího charakteru, aby ztížil jeho činnost.

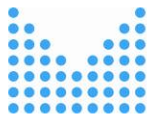
Odvolační orgán proto musí konstatovat, že povinný subjekt neprokázal motivaci žadatele, z níž by se dalo dojít k závěru o šikanózním výkonu práva (pozn. jako motivaci je třeba chápat souhrn pohnutek jednání či činnosti žadatele za účelem uspokojení svého dlouhodobého cíle podpořeného aktivitami žadatele, ať již výslovně vyjádřeného či dokonce i nevyjádřeného, který je však z činnosti žadatele zřejmý). Závěr, že žádost sleduje mstu dotčeného pracovníka, nikoliv zákonem aprobovaný cíl, tak opírá povinný subjekt jen o ničím nepodložený subjektivní názor.

Nadřízený orgán při posuzování tohoto případu mohl vycházet jen z předložených dokumentů a předloženého spisu, z nichž nade vší pochybnost nevyplývalo, že by žadatel zneužíval právo na informace, resp. že by uplatňováním tohoto práva šikanoval povinný subjekt.

Přístup povinného subjektu k posuzování účelu žádosti tak, dle názoru odvolacího orgánu, svědčí o tom, že povinný subjekt namísto odpovídající úvahy hledal způsob, jak popřít existenci veřejného zájmu na poskytnutí žádané informace, resp. že by informace mohla přispět k diskusi ve věci veřejného zájmu.

V řešeném případě je zjevné, že kritiku vyvolala nespokojenost žadatele s postupem JUDr. Körnera v konkrétním (správním) řízení. Žadatel na webových stránkách www.svevole.cz uvádí, citují: „Věcně a řádně jsem se odvolal proti rozhodnutí podřízeného orgánu ke KÚÚK. Toto odvolání mi bylo doktorem Körnerem, bez ohledu na mou argumentaci a jasnou zákonnou oporu, zamítnuto. V tu chvíli jsem začal pochybovat o jeho odbornosti a profesionalitě a podal námítku podjatosti, která mi byla, jak jinak, než zamítnuta. Následovala žaloba na Ústecký kraj, kterou se ještě soud nezačal zabývat. A tak jsem se zařadil do škatulky „Potížista“, jak o mě následně v polointerní komunikaci hovořil, když jsem na základě informačního zákona požádal Krajský úřad Ústeckého kraje o sdělení výše jeho platu vč. odměn za rok 2016. Po předchozích zkušenostech jsem si nebyl jistý tím, zda za šlendrián, který ve své funkci praktikuje, nečerpá příliš vysoké částky ze státní kasy.“ Negativní hodnocení práce tohoto pracovníka Krajského úřadu Ústeckého kraje doplňuje i zmínkou o kauze tzv. neoprávněného nasazování „botiček“ na území města Teplice, v níž měl též JUDr. Körner figurovat. Žadatel dále uvádí, že s arogancí tohoto úředníka se následně setkal přímo, když ho upozornil na podivné bezpečnostní odtahy, které na svém území praktikuje město Most. Na svých webových stránkách věnuje odvolatel též pozornost postupu povinného subjektu při vyřizování předmětné žádosti o informace a vytýká mu především nerespektování závazného právního názoru odvolacího orgánu.

Hodnocení, jestli se taková kritika děje po právu (tedy zda skutečně příslušný pracovník pochybil), nebo zda je dostatečně logicky zdůvodněná, není

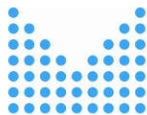
z hlediska práva na informace o platových poměrech zaměstnanců veřejné správy rozhodující. **Zásadním je totiž posouzení, zda v konkrétní situaci je taková informace nutná či vhodná pro veřejnou diskusi.** Na provedení takové úvahy však povinný subjekt rezignoval, resp. ji odbyl pouhým konstatováním, že *webová stránka je spíše nástrojem msty žadatele ve vztahu k JUDr. Stanislavu Körnerovi a Ing. Milanovi Zemaníkovi, než prostorem k diskusi o věcech veřejného zájmu.*

Platové poměry ve veřejné správě či u konkrétního orgánu (konkrétního povinného subjektu) jsou nepochybně záležitostí veřejného zájmu, neboť se jedná přinejmenším o informaci vztahující se k hospodaření s veřejnými prostředky, k zásadě rovného přístupu k zaměstnancům apod. Ostatně obecně nakládání s veřejnými prostředky, tedy zda jsou vynakládány v souladu se zákony, hospodárně, účelně, zda nedochází k nedůvodné diskriminaci apod., je samo o sobě záležitostí veřejného zájmu. Informace o platech a odměnách je tak informací, která se týká takového veřejného zájmu.

Identifikace veřejného zájmu je pak směrodatná pro posouzení, zda údaj o výši platu konkrétního pracovníka povinného subjektu může souviset s veřejnou diskusi o tomto veřejném zájmu (srov. následující požadavek *platového testu*). Podmínkou, aby informace byla ve smyslu *platového nálezu* informací týkající se veřejného zájmu, přitom musí být logická spojitost se žádostí sledovaným veřejným zájmem. Povinný subjekt by tak měl zvážit, zda takovou spojitost lze nalézt v případě, kdy je žadatelem tvrzeným veřejným zájmem podezření na nepřiměřené finanční ohodnocení konkrétního pracovníka povinného subjektu v poměru k výsledkům jeho pracovní činnosti, které nepříznivě (dle subjektivního soudu žadatele) zasáhly do právních poměrů žadatele.

Zkoumání existence veřejného zájmu je klíčové pro posouzení posledního bodu *platového testu*, jímž je účel žádosti, tedy to, zda je účelem vyžádání informace přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu.

Pakliže povinný subjekt svůj závěr opírá toliko o nesprávný předpoklad, že k naplnění role společenského hlídačského psa nemůže dojít zveřejněním nevěcné kritiky pracovní činnosti dotčené osoby, nemůže jej odvolací orgán akceptovat jako řádně zdůvodněný. Především postrádá argumentaci podporující tvrzení povinného subjektu, že odvolatel nezamýšlí využít požadovanou informaci k veřejné diskusi, resp. zda účelem jeho žádosti je přispět k diskusi o věci veřejného zájmu. V dané souvislosti je taktéž třeba vyzdvihnout odpovědnost povinného subjektu za řádné prověření důvodů pro neposkytnutí informací. Rozhodně takové „důkazní břemeno“ nenese žadatel a nelze se dovolávat jeho povinnosti argumentačně prokazovat, čím a jak jsou splněny jednotlivé požadavky *platového testu*.

Pokud má odvolací orgán shrnout hodnocení právní argumentace povinného subjektu, musí opětovně konstatovat, že neodpovídá závěrům Ústavního soudu prezentovaným v *platovém nálezu*.

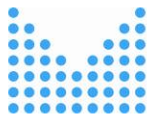
Cílem Ústavního soudu nepochybně bylo vyloučit případy zjevného zneužívání práva na informace v oblasti informování o platech a odměnách, resp. nevyloučit situace, v nichž je daná informace nutná či vhodná pro veřejnou diskusi a postavení žadatele nemá charakter zneužívání práva na informace. Proto v těchto případech, tedy v situacích, v nichž se žadatelé sami dovolávají postavení společenského hlídacího psa a uvádějí relevantní argumenty, proč jim takové postavení má být přiznáno, je nutné vycházet z toho, že toto postavení skutečně mají. Odmítnout takové postavení by bylo možné jen v případě, že by argumentace žadatele byla zjevně lživá, jednalo by se o žadatele, který např. žádá o dané informace opakovaně, ale v minulosti se po jejich získání žádné veřejné diskuse neúčastnil, tyto informace užíval jinak apod. V pochybnostech by však mělo být žadateli postavení společenského hlídacího psa přiznáno.

IV.

Z výše zmíněných důvodů dospívá odvolací orgán k závěru, že napadené rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje je nezákonné (nepřezkoumatelné) a proto je nutné jej zrušit a věc vrátit zpět povinnému subjektu k novému projednání. Při novém projednání žádosti se musí povinný subjekt kromě opakovaného a řádného posouzení otázky, zda žadatel o informaci plní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. „*společenského hlídacího psa*“, zaměřit taktéž na hodnocení splnění dalších navazujících podmínek *platového testu*; tedy jestli je účelem vyžádání informace přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu a zda se informace samotná týká veřejného zájmu.

Ministerstvo vnitra rovněž musí apelovat na povinný subjekt, aby se v souladu s § 90 odst. 1 písm. b/ správního řádu řídil při novém projednání věci jeho výše vysloveným právním názorem.

Odvolací orgán považuje za nutné znovu zmínit možnosti zamezení obstrukčního jednání, kdy povinný subjekt setrvale neoprávněně odmítá respektovat právní názor nadřízeného orgánu a brání poskytnutí informací. Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 3 As 278/2015-44 ze dne 10. listopadu 2016 konstatoval, že § 68 písm. a/ zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, nevylučuje možnost podat žalobu proti rozhodnutí povinného subjektu, který opakovaně odmítne poskytnout informace podle zákona č. 106/1999 Sb. a ignoruje přitom závazný právní názor obsažený v předchozím rozhodnutí nadřízeného orgánu, z něhož lze seznat, že informace povinným subjektem poskytnuty být měly,

respektive

mají.

Na tomto místě je možno poznamenat, že zákon o svobodném přístupu k informacím ani správní řád nezakládá pravomoc odvolacího orgánu napadnout obstrukční jednání povinného subjektu u soudu či jinak proti němu bojovat.

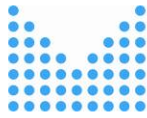
Poučení o opravném prostředku:

Proti tomuto rozhodnutí podle § 20 odst. 4 písm. b/ InfZ ve spojení s § 91 odst. 1 a § 152 správního řádu nelze podat rozklad.

Ing. Marie Kostruhová
ředitelka odboru

Rozdělovník:

1. Písemné vyhotovení rozhodnutí s vyznačením právní moci bude spolu se spisem doručeno do vlastních rukou (s dodejkou) povinnému subjektu – Ústeckému kraji, odboru legislativně-právnímu Krajského úřadu Ústeckého kraje, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, k sp. zn. 545/LP/2016
2. Stejnopis rozhodnutí bude doručen v souladu s § 19 odst. 3 a 8 správního řádu odvolateli Davidu Helcovi na požadovanou elektronickou adresu – [REDACTED]
3. Stejnopis rozhodnutí bude doručen prostřednictvím datových schránek povinnému subjektu Ústeckému kraji, odboru legislativně-právnímu Krajského úřadu Ústeckého kraje, k sp. zn. 545/LP/2016
4. Stejnopis rozhodnutí bude doručen do vlastních rukou (s dodejkou) JUDr. Stanislavu Körnerovi, vedoucí oddělení dopravně správních agend, Krajský úřad Ústeckého kraje, se Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem
5. Stejnopis rozhodnutí zůstává součástí kopie spisu uložené u Ministerstva vnitra

MINISTERSTVO VNITRA
ČESKÉ REPUBLIKY

Vyřizuje: Mgr. Pavla Šupková
tel. č.: 974816593
e-mail: odbordk@mvcz.cz